

tallet som 1 : 6, og her er altsaa et Misforhold tilstede. Jeg skal imidlertid bemærke, at denne Oplysning blev givet i 1871 og var bygget paa de sidste Oplysninger, som da vare at faae, nemlig fra 1868; men hvis der nu skulde være sket en Forandring i denne Henseende, idet vi jo vide, at Kjøbstadbefolkningen er voget i et stærkere Forhold end Landbefolkningen, vil jeg dog strax her bemærke, at der maa spørges, med hvilken Slags Individer, med hvilken Slags Indbyggere det er, at Befolkningen er voget? Jeg tror at maatte paasta, at det er den større Opløst i de industrielle Forretninger, som have medført, at Kjøbstæderne have faaet en større Tilgang af Indvaanere; men er det fra denne Kilde, at den større Tilvæxt i Kjøbstadindvaanere hidrører, ville ærede Medlemmer ikke deri kunne se nogen Grund til at omstøde den Sætning, at der virkelig hviler en større Lyng paa Kjøbstæderne end paa Landet, og hvad der gjælder om Kjøbstæderne, beder jeg stadig bemærket, gjælder ogsaa om saadanne Landsfogne, hvori der udvikler sig en betydelig industriel Virksomhed. — I dette Kapitel, nemlig i § 21, findes der ogsaa en Bestemmelse, som det ærede Medlem fra Morsø (Schjorring) omtalte. Det er Bestemmelsen om Limaanedersdagen, som finder Anvendelse paa vægte Børns Fødsel, idet det Sted anses for Fødestedet, hvor Moderen Limaanedersdagen før sin Nedkomst havde fast Ophold. Jeg kan ganske sympathisere med det ærede Medlem i Henseende til, at dette er en noget bisar Bestemmelse. Jeg skal være villig til at lytte til og til at støtte ethvert Forslag om at forandre dette Forhold, thi ogsaa jeg erkjender, at det er yderst urimeligt, at man, naar f. Ex. en Vige har tjent i en Landkommune, og der sker en eller anden Ulykke i en Kjøbstadkommune, fører Følgerne af denne ulykkelige Begivenhed over paa Landkommunen. — Der synes ikke at være nogensomhelst anden naturlig Grund dertil end den, at man har villet værgø saadanne ulykkelige Kvinder imod de Transaktioner, der utvivlsomt i sin Tid fandt Sted, for at man kunde fjerne en saadan Person fra det Sted, hvor hun ellers vilde komme ned med Barnet; men naar vi sætte enten Fødestedet som Forsørgelsessted, saaledes som foreslaet af Fattigkommissionen, eller 15 Aar som Betingelse for at vinde Forsørgelsesret paa et andet Sted, kvinder jo al Frygt for saadanne Transaktioner aldeles bort. — Det næste Punkt, jeg skal tillade mig at omtale, er Kapitel III. om Forsørgelsesmaaden. Ærede Medlemmer have med megen Styrke gjort gjældende, at vi maa

komme til en humanere Forsørgelse, navnlig lige overfor de værdige Trængende, og det er gjentagende og gjentagende sagt, at man ikke fandt dette tilstrækkelig varetaget i Loven. Jeg tror at turde paasta, at denne Lov er affattet med al mulig forstandig Humanitet, for at bruge det samme Udtryk, som netop er blevet brugt af ærede tidligere Talere, uagtet jeg ikke tror, at det ganske svarer til, hvad de have tænkt sig. Naar man vil gjennege de første Paragrafer af Kapitel III., tror jeg, man vil finde, at det fra Først til Sidst har været Lovforslagets Tanke, at saadanne Personer, som ved ulykkelige Omstændigheder eller ved Alder eller Svagelighed ere blevne trængende, skulle forsørges paa en lempelig Maade. Ærede Medlemmer ville se, at der siges i § 30, at Understøttelsen kan ske i Hjemmet eller ved Anbringelse i Pleie hos Privats eller ved Optagelse i Forsørgelses- eller Arbejdsanstalter. Der gives jo dog ikke andre Maader at forsørge paa, og den humaneste af disse maa vel sagtens være, at der gives Vedkommende en passende Understøttelse i Hjemmet. Jeg skjønner ikke, at der gives nogen humanere Maade at forsørge Vedkommende paa. Der gives dernæst i § 32 Forbud imod at forsørge de Fattige ved at lade dem gaa paa Omgang, Noget, som hidtil har været i Brug, men som utvivlsomt maa anses for en meget anstødelig Maade at foretage Forsørgelsen paa. Der siges, at man ikke maa sætte Børn og Fattige til offentlig Licitation for at udbyde dem til den Lavestbydende. Der er truffet Bestemmelser om, at Børn, hvor Omstændighederne tillade det, skulle anbringes i Pleie hos paalidelige Pleieførelse, og at de ellers skulle, hvor Omstændighederne tillade, anbringes i Pleie- og Forsørgelsesanstalter under tilbørlig Oplysning. Der siges, at Fattigvæsenet, selv naar de ere tagne ud af en saadan Anstalt og anbragte i Lære, fremdeles indtil deres 18de Aar skal føre et passende Tilsyn med dem. Endvidere siges der, at Børn og svagelige Personer ikke maa hensættes i Anstalter sammen med Personer, der have gjort sig skyldige i Dovenskab, Drikkelighed eller anden Uorden, eller som ved Uforlidelighed give Forsørgelse og slet Eksempel. Det forekommer mig fort sagt, at der her er taget alt muligt Hensyn til paa en lempelig og skjønnsom Maade at forsørge den Fattige. Jeg tror heller ikke, at de ærede Medlemmer, som have udtalt sig om, at man ikke i dette Lovforslag havde taget tilstrækkelige Humanitetshensyn, Alt vel bejet, ere ganske gjennemtrængte af, at dette Lovforslag indeholder Noget, der kan kaldes inhumant; thi tvende af